

verteringsmodne Obligationer (væsentlig Bykreditforeninger) til et Beløb af knap 700 Mill. Kr., og de øvrige (herunder Obligationer fra Landkreditforeninger) skydes ud i en uvis Fremtid.

2) Landkreditforeningernes Obligationer (de resterende ca. 1100 Mill. Kr.) forventes konverterede ved en Genoptagelse af den frivillige Konvertering paa Grundlag af Loven af 16. December 1933. Det nødvendige Materiale af $4\frac{1}{2}$ og 5 pCt. Obligationer til Ombytning opkøbes i det aabne Marked.

3) Nationalbanken giver Tilsagn om at finansiere Konverteringskonsortiet ved Belaaning af de 4 pCts Obligationer, der ikke kan afsættes, til Maksimal-Diskonto $2\frac{1}{2}$ pCt., og hvoraf de $1\frac{1}{2}$ pCt. tilmed skal anvendes til forlods Dækning af Konsortiets eventuelle Tab.

Endvidere oplyser Bankerne i Skrivelser af 21. Januar 1935 (se Bilag 7, Sp. 785), at der af et Konsortium maatte stilles visse Betingelser af valutamæssig og pengepolitisk Natur over for Regering og Rigsdag, men man finder det nu nytteløst at gaa nærmere ind paa disse, da Dannelsen af Konsortiet er strandet paa, at Sparekasserne har nægtet at deltage direkte i Konverteringskonsortiet, hvilket var gjort til en ufravigelig Betingelse fra Bankernes Side.

Sparekasserne har ment at maatte afslaa dette under Henviisning til Sparekasselovens Bestemmelser (se Bilag 6), men tilbyder paa anden Maade at støtte Konverteringen, saaledes ved at opkøbe 4 pCts Obligationer for en væsentlig Part af den Stigning, deres Indskud maatte udvise, og dette endda til Trods for, at Bankerne har planlagt en trinvis Konvertering med Udskydelse af Landkreditforenings-Obligationerne. Og det var jo netop af Hensyn til disses Konvertering, at Sparekasserne, da Loven af 16. December 1933 gennemførtes, gik ind paa frivilligt at aflevere $4\frac{1}{2}$ pCts Obligationer til Ombytning med 4 pCts.

De Betingelser i Bankernes Forhandlingsudkast, der var af udpræget politisk Karakter, udtaler Sparekasserne sig ikke

om, idet de gaar ud fra, „at de er Ministeriet bekendt“ (se Bilag 6).

Efter hvad Statsministeren og Indenrigsministeren har oplyst i Folketingets Konverteringsudvalg, har dette ikke været Tilfældet. Ingen af Ministrene har udbedt sig den skriftligt udformede Plan, Bankerne forelagde Sparekasserne til Forhandling, og hvori forekom de før omtalte valutamæssige og pengepolitiske Betingelser, der til sin Tid skulde stilles Regering og Rigsdag. Der er altsaa ikke fra Ministeriets Side forsøgt nogen alvorlig Mægling mellem de to Slags Pengeinstitutter, thi i saa Fald maatte Forhandlingsgrundlaget dog frem til Ministeriets Bedømmelse.

I Udvalget aflagde først Statsministeren og siden Indenrigsministeren Beretning om de resultatløse Forhandlinger. I Forvejen havde de begge offentligt udtalt sig om Sagen og paa ganske overfladisk og urigtig Maade udpeget saavel Sparekasserne som Partiet Venstre som Konverteringsplanens Banemænd. Men alle vil kunne indse, at selv om Sparekasserne blankt havde tiltraadt Bankernes Plan, da var Sagen dermed ikke i Orden, idet man næppe kan tænke sig, at Regering eller Rigsdag kunde acceptere Planens „valutamæssige og pengepolitiske Betingelser“.

De Herrer Ministre meddelte, at det af de fire Partier tiltraadte Forslag var opgivet, og man maatte anse Konverteringsvejen spærret. Det maatte nu overvejes, hvad der kunde gøres for at bøde derpaa.

Mindretallet udtalte Ønsket om, at der blev truffet en Ordning angaaende den givne Henstand med de halvårlige Termisydelsler, endvidere at det blev forsøgt at sætte Konverteringen efter 16. December 1933-Loven i Gang paa ny, og opfordrede Indenrigsministeren til at udarbejde et Forslag i saa Henseende.

Hvad det første angaar, maa det foreliggende Forslag siges at være tilfredsstillende, hvorimod der ikke er meget til Fremme af Konverteringens Genoptagelse. Mindretallet har gentagne Gange spurgt Ministeren, om Regeringen vilde sætte